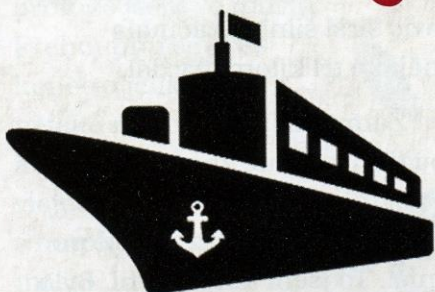

Dopravní prostředky a jejich (ne)bezpečnost

Titanic

Začnu tragédií. To se nemělo stát. Prostě hanba namyšlených ‚vládců světa‘, co postavili tuto loď. Byli tak nabubřelí, že ji nevybavili potřebným počtem záchranných člunů, aby zajistili nouzové opuštění lodi všem pasažérům. Tím končím tragické ovzduší, a pojďme se věnovat přepravě normální i idiotské.

Pozor! I koňské spřežení, či jednotlivý osedlaný kůň, přináší nebezpečí. Pakliže se kůň splaší, může dojít k nebezpečným situacím. Dokonce i osel, pokud zamrzne u chutné travičky, může labilnějšímu šoferovi způsobit mozkovou příhodu. A velbloud? To je teprve potvora. Jak se to houpe, to může změnit rytmus trávícího traktu. Taky nebezpečné.

Městská hromadná doprava

To má každé větší město. Je to nejbezpečnější doprava, co znám. Jo, naštve, když klackobusu (tak přezdívám trolejbusu) vypadne z troleje klacek, a tak musí řidič jiným klackem donutit nezbednou

klackotyč dostat na správnou trolej. Tramvaj je na tom taky špatně, když vypadne proud. A kdyby autobusák včas nenatankoval, rozmrzí vás to. Safryš! Naštvaní, ale žijeme!

Letecká doprava

Podotknu, že mám strach z výšek. Třetí špruce štaflí je mým limitem. Ale stalo se mi, že jsem byl pozván kamarádem, co si koupil ‚ultralajt‘. Takové malinkaté letadýlko. A že mne vyveze do vzduchu. Že už má pilotní průkaz.

Jeli jsme autem na letiště a já se zeptal: „Co když mi bude blbě?“ „Tak otevřeš okýnko a ven s tím.“ Odpověděl mi Karel a ještě mi povídal, že to houpe míň, než cesta autem.

Nasedl jsem do vetchého letadélka, co vypadalo jako hadrové, a kámoš, machrujíce, rozohnil ten dopravní prostředek po rozjezdové ploše. Najednou se to kupodivu vzneslo. Chytil jsem se všeho, co bylo dostupné a vyděšeně čučel před sebe. Mezi nohama se mi komíhal, prý se to jmenuje ‚knipl‘.

A najednou jsme byli ve výšinách. Dle dostupných informací pět set metrů a já viděl špendlíky okolo vodní plochy. Aha, kajaky. A začalo se mi to líbit. Díky Kájo. Asi mám strach jen z těch štaflí.

Dalším mým zážitkem byl první let vojenským vrtulníkem. To zas ten Karel, že kámoš má sedmdesáté narozky a kamarádi mu zařídili, že přiletí jeho bývalý kolega. A tak jsme na tom stejném letišti čekali a ten kluk, sedmdesát let mu bylo, když zaslechl zvuk vrtulníku, vyběhl a poznal toho kámoše. A tak jsme letěli. Podruhé jsem měl strach o život, neb pilot vytvořil několik obrátů a jiných kousků pro zpestření zážitku narozenin svého kamaráda a mého žaludku. Zvládl jsem to. A nakonec se mi to i líbilo.

Další moje klání s vrtulníkem bylo: „Hele potřebujeme pro krumlovské otočné divadlo natočit záběry, uděláš to?“ ptala se mne produkční. „Jasný vrtulník už mám za sebou!“ a tvářil jsem se jako otřískaný letec. Jenom jsem netušil...

Autem jsem přijel na kraj louky a zanedlouho tam přistál stroj mrňavec. Z něj vystoupil pilot a ptal se: „Vy se mnou letíte?“ „Jjjo.“ Klepala se mi brada, když ten člověk odmontoval dveře na

mé, levé straně. Vzlétl a já zase měl strach o život. Visel jsem z vrtulníku jen na nějakých těch kširách. Ale hrdost mne nějak zbavila strachu a já natočil otáčivé hlediště z ptačí perspektivy. Přežil jsem. Když jsme přistáli, poděkoval jsem pilotovi a než jsem uklidnil třepací nohy, abych mohl dojít k autu a nastartovat vozidlo, trvalo to dvě celé cigarety.

No a pak jsem letěl velkým dopravním letadlem do Černé hory. Šlágr ‚nedovolená‘. Prostě fuška od rána do noci. Ale přesto to bylo fajn. Práce někde jinde a jinak. Navíc, kolikrát za život se člověk dostane zadarmo k moři. Byl jsem tam šestkrát a do moře jsem vstoupil třikrát?, čtyřikrát? Bylo to fajn a dopravní letadlo mi nevadí a líbí se mi to.

Doprava nebezpečná, idiotská

Běžec v černém

Z práce jezdím dopravním prostředkem, obecně nazývaným jako automobil. Je to takové malinké kamarádké vozítko. Když z něj na dálnici vyprosím stotřicet, klepe se strachy, ale jede a vždy mne dovezlo. Jenže z práce jezdím i skrz les. Jmenuje se Branišovský a tradují se o něm zvěsti, že tam straší. Ale očividně se někteří zarputilí sebevrazi tohoto lesa nebojí.

Jen podotknu, že má cesta, tehdy ještě pěšky ze Šlágru na autobus po tmě, mne strašila. Zase ten strach o život. Jo, je to nějakých tři sta metrů, ale radši jsem zapnul mobil a namířil za sebe, aby si mě přijíždějící

řidič všiml a vyhnul se.

Takže jedu tím strašidelným lesem tím autíčkem. Již je tma a proti mně taky auto a svítí. Mhouřím oči. Na poslední chvíli zahlédnu napravo nezvyklý stín. Strhnul jsem řízení směrem k tomu protijedoucímu autu. Vešli jsme se. Až po několika sekundách jsem si uvědomil, že ten stín běžel. Nadšený sportovec v černém.

Co na to říci? Zabiješ idiota a zavrou tě za normálního. Vždyť existují reflexní prvky. Potkávám běžce, co jim bliká čepice... Možností je spousta. Já jsem oslněný řidič a on černočerný sebevrah v lese.

Slepice na kole

Nový zákon o tom, že se mám autem vyhýbat cyklistům o metr a půl je super. Jen to vznáší několik otázek:

1. Kdo a jak to bude měřit?
2. V případě nehody se to bude jak dokazovat?
3. Pakliže jsme na úzké silnici a dvě slepice kafařice vedle sebe, bude menší trest je zastřelit a nebo přejet?

Jedu, je světlo a najednou dojíždím dvě blondýny bez přileb a jedou vedle sebe rychlostí menší, než je rychlost průměrné chůze. Brzdím na rychlost, jež odmítá rychloměr automobilu zobrazit. Jsem vcelku trpělivý řidič a tak nepoužívám klakson. Chvilku jsem za tou drůbeží pokračoval v rychlosti hraničící udržitelnosti běhu motoru auta a pak jsem kratince ‚týtnul‘: „tyt“, zazněl klakson. Jen tak, aby si do hovoru zabrané cyklistky uvědomily, že mají uhnout. Ta

nalevo zvedla směrem k mému vozidlu prostředníček, čímž mi dala najevo, že ruším jejich debatu a mám se tedy obrnit nekonečnou trpělivostí. Jenže motor začal kuckat. Jel jsem na jedničku a autíčku se to nelíbilo. Navíc širší silnice začínala o nějaké tři kilometry dál.

Zamyslel jsem se nad použitím střelné zbraně. Ale tu nevlastním. Druhý nápad byl přidat plyn a rozmáznout je po silnici. To jsem taky zavrhl. Bylo mi líto těch nevinných bicyklů. Zvolil jsem variantu číslo tři:

Ano, páni policisté, pojdte si mne sebrat. Spojení na mne si snadno zjistíte u šéfredaktorky tohoto časopisu. Přiznávám se dobrovolně: Předjel jsem blondátou drůbež na jednostopých nemotorových vozidlech s menším odstupem, než zákonem daným jedním a půl metrem. Pakliže bych zákon dodržel, musel bych do pole, ale tam zel příkop.

Vlajčka za vozidlem

Jsou dva druhy dopravních prostředků, co používají na tyči připevněnou vlajčku. Má rozměr tak malý, aby dotyčnému cestovateli odpor vzduchu nezpomaloval jízdu.

Už jsem se s takovými setkal, ale nikdy nebyla situace kritická, jen jsem při setkání s takovými kroutil hlavou a dodnes krouším.

Nějaký jedinec, ne moc chrabří mozkovou kapacitou, snížil výšku kola natolik, že jej nelze ovládat nohama. Šlapacím ústrojím se pohybuje rukama. Dotyčný rukošlapač pak na dopravním prostředku leží a

dosahuje výšky zhruba tři čtvrtě metru. A tak na konci podivného vozítka vztyčí klacek a na něm mrňavou červenou vlaječku.

Teď si představme: Jedu do kopce. Jedu padesát, protože jsem ve městě. Přehoupnu se přes kopec a jelikož mi nějaká mihotavá a miniaturní vlaječka splyne s mnoha barvami města, může se stát, že pomalého lehavce dostihnu dříve, než to stihnu dobrzdit. No vidíte. Přejedete lehavce a trest bude zase za normálníhoho.

To samé je cyklista, co má za sebou kolečkový stan pro miminko. Ano zase ta vlaječka. Ach jo, to ani nechci domýšlet. On ten sportovně založený tatínek nemá své dítě rád? Ale pryč od sebevrahů, drůbeže a jiných intelektem nedokonalých jedinců.

Moje autíčko a já

No, ono moje vlastně není, je to vozidlo služební a jelikož bylo kdysi potřeba, abych mohl operativně dojet do práce, když se vyskytl nějaký problém, tak mi tak nějak zůstalo. A tím bylo i zachráněno. Ono auto, když se nepoužívá, stárne daleko rychleji, a tak by bylo již dávno v automobilovém nebi.

Dopravní nehodu jsem prozatím měl pouze jednu. To jsem byl čerstvě po autoškole a tatínek mi zapůjčil Škodu 120, abych se přepravil za svou milou, ještě ne manželkou. Mrzlo a silnice byla velmi kluzká.

Autu přede mnou se rozsvítla brzdová světla, byla to Škoda 100 a tak jsem začal taktéž brzdit. Tenkrát ještě nebyly systémy ABS a další, co neumím ani pojmenovat. Zpozoroval jsem, jak se pomalinku smykem blížím ke Škodě 100. Rozdíl rychlostí vozidel se srovnal teprve tehdy, když se ozvalo takové nevinné „túk“. Tak jsme oba zastavili, já měl tedy strach, neboť řidič Škody 100 vypadal minimálně na kulturistu. Šli jsme zhodnotit škody a dospěli jsme oba k názoru, že obě Škody mají pouze odřené nárazníky. Podali jsme si ruce a jali se pokračovat v jízdě.

Od té doby už jsem se ale něco najezdil a i nasmýkal. Jezdím opatrně a případné závodníky ochotně pouštím před sebe, ať si jedou. Trubadury ignoruji a nad vzteklouny se jen pousměji.

Moderní automobily a jejich grimasy

Technologie kráčí neustále kupředu a s vývojem tak zvaných LED světel se projektantům automobilů otevřely nové možnosti. A tak, když v noci mímám protijedoucí auta, představuji si, jak asi přemýšlel tvůrce každého jednotlivého auta.

Jedno auto se usmívá, jiné je zamračené, další pak je nevyspalé (má kruhy pod očima) a další třeba veselé.

Napadá mne, proč si lidé kupují auta s blbou náladou? To by mohlo znamenat, že nebude patřičně poslouchat svého řidiče. Já bych například nekoupil ospalé auto. Co kdyby mi po cestě usnulo někde na samotě? Já bych volil auto veselé. S takovým bych měl stále jen dobrou náladu a rozdával bych ji i protijedoucím řidičům. Tak by se mi to líbilo.

Tak zase příště, Váš HyPulík